

Sygnatura akt VII U 686/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący:SSO Anna Rej-Żuk

Protokolant:Anna Delestowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 stycznia 2013 r. w J.

odwołania M. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

z dnia 07.05.2012r., znak: I- (...)/odm

w sprawie M. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

odwołanie oddała.

Sygn. akt VII U 686/12

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni M. A. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 07.05.2012 r. (znak: I- (...)/odm) odmawiającej przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy podnosząc, że stan zdrowia i staż pracy uzasadniają przyznanie jej świadczenia rentowego.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniósł o jego oddalenie podnosząc, iż zgodnie z orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 25.04.2011 r. wnioskodawczyni jest zdolna do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, tym samym nie spełnia warunku określonego w art.57 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r., nr 153, poz.1227).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. A. urodzona (...) posiada wykształcenie zawodowe –piekarz, pracowała też jako sprzedawca.

/bezsporne/

W dniu 12.12.2011 r. M. A. złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 21.03.2012 r. uznano, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy.

Także komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 25.04.2012 r. uznała, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. U wnioskodawczyni rozpoznano zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa z podmiotowym zespołem bólowym bez cech ostrego podrażnienia korzeni nerwowych, wczesne zmiany zwyrodnieniowe stawów stóp,

nadciśnienie tętnicze bez udokumentowanych powikłań narządowych, zaburzenia nerwicowe, stan po częściowej resekcji jajników i operacji mięśniaków macicy w 1991 i 1995 roku.

Decyzją z dnia 07.05.2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. odmówił wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy opierając się na treści orzeczenia komisji lekarskiej ZUS z dnia 25.04.2012 r.

/dowód: wniosek – k.70 akt rentowych ZUS;

orzeczenie z dnia 21.03.2012 r. – k.78 akt rentowych ZUS;

orzeczenie z dnia 25.04.2012 r. – k.85 akt rentowych ZUS;

opinia lekarska z dnia 25.04.2012 r. – k.54v akt orzecznich ZUS;

decyzja z dnia 07.05.2012 r. – k.86 akt rentowych ZUS/

Biegła sądowa neurolog rozpoznała u wnioskodawczyni niewielkie wypukliny krążków międzykręgowych od C5 do C7 i od C3 do S1, małe zmiany zwyrodnieniowe odcinka szyjnego, piersiowego i lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa, zespół bólowy korzeniowy szyjny i lędźwiowo-krzyżowy oraz nerwicę. Stan neurologiczny wnioskodawczyni nie powoduje jej niezdolności do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami.

/dowód: opinia z dnia 02.10.2012 r. – k.16-17/

Biegły sądowy psychiatra rozpoznał u wnioskodawczyni zaburzenie adaptacyjne przedłużone oraz osobowość usposabiającą. Wnioskodawczyni z przyczyn psychiatrycznych nie jest niezdolna do pracy.

/dowód: opinia z dnia 04.07.2012 r. – k.7-8/

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art.57 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r., Nr 153, poz.1227) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w art.57 ust.1 pkt.3 cytowanej ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy definiuje art.12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z tym przepisem, niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W związku z wnioskiem o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wnioskodawczyni poddana została przez organ rentowy badaniom lekarskim. W ich wyniku, orzeczeniem komisji lekarskiej uznano wnioskodawczynię za zdolną do pracy i decyzją z dnia 07.05.2012 r. odmówiono wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Ponieważ sporna decyzja ZUS odmawiająca prawa do renty oparta została na orzeczeniu komisji lekarskiej, w toku postępowania sądowego niezbędne stało się przebadanie wnioskodawczyni przez biegłych sądowych z zakresu neurologii oraz psychiatrii, a zatem specjalności adekwatnych do stwierdzonych u niej schorzeń.

Biegły sądowy psychiatra rozpoznał u wnioskodawczyni zaburzenie adaptacyjne przedłużone oraz osobowość usposabiającą. Zdaniem biegłego wnioskodawczyni z przyczyn psychiatrycznych nie jest niezdolna do pracy. Biegły wskazał, że pogorszenie stanu psychicznego należy łączyć z poczuciem dyskomfortu somatycznego. Ujawniane objawy czynnościowe mogą być jednak skutecznie leczone w trybie ambulatoryjnym. Charakter objawów nerwicowych i ich przebieg nie ogranicza zaś kompetencji zawodowych wnioskodawczyni.

Biegła sądowa neurolog rozpoznała u wnioskodawczyni niewielkie wypukliny krążków międzykręgowych od C5 do C7 i od C3 do S1, małe zmiany zwyrodnieniowe odcinka szyjnego, piersiowego i lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa, zespół bólowy korzeniowy szyjny i lędźwiowo-krzyżowy oraz nerwicę. W ocenie biegłej stan neurologiczny wnioskodawczyni nie powoduje jej niezdolności do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Biegła wskazała, że u wnioskodawczyni stwierdziła jedynie nieduży zespół bólowy szyjny i lędźwiowo-krzyżowy bez objawów neurologicznych. Badanie rezonansu magnetycznego w zakresie całego kręgosłupa pokazuje jedynie małe zwyrodnieniowo-dyskopatyczne. Zdaniem biegłej okresowe zaostrzenia dolegliwości bólowych mogą być leczone w ramach zwolnienia lekarskiego.

Biorąc pod uwagę treść sporządzonych w postępowaniu sądowym opinii Sąd przyjął za własne wnioski w nich zawarte. Opinie sporządzone zostały przez lekarzy posiadających stosowną wiedzę i doświadczenie w zakresie swoich specjalizacji, po osobistym zbadaniu wnioskodawczyni oraz w oparciu o analizę dostępnej dokumentacji lekarskiej. Ze stanowczych wniosków biegłych sądowych wynika, wnioskodawczyni cierpi na określone, rozpoznane bezspornie przez biegłych schorzenia, jednakże w ocenie żadnego z biegłych stopień zaawansowania tych schorzeń nie wpływa na sprawność organizmu wnioskodawczyni w tak znacznym stopniu, aby ograniczać jej zdolność do wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Sąd, który sam nie dysponuje specjalistyczną wiedzą medyczną, nie mógł przy tym poczynić ustaleń sprzecznych z opiniami biegłych, skoro uznał, że są one prawidłowe i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. Opinie te potwierdziły wnioski zawarte w orzeczeniu komisji lekarskiej ZUS.

Należy podkreślić, że subiektywne przekonanie wnioskodawczyni o istnieniu niezdolności do pracy ze względu na stan zdrowia nie może mieć decydującego znaczenia dla ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, albowiem miarodajny jest jedynie obiektywnie istniejący stan zdrowia stwierdzony w toku postępowania w kontekście zachowanej zdolności do pracy, do której to oceny uprawnieni są biegli lekarze o specjalności odpowiadającej schorzeniom osoby badanej. Można również zauważyć, że według cytowanego powyżej art.12 ustawy emerytalnej, o niezdolności do pracy nie decyduje biologiczny stan kalectwa lub choroby, niemający wpływu na zdolność do pracy, lecz połączenie niezdolności do pracy z niezdolnością do przekwalifikowania się do innego zawodu. Chodzi tu o potencjalną możliwość wykonywania zatrudnienia przy uwzględnieniu stopnia naruszenia sprawności organizmu, możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia oraz celowości przekwalifikowania zawodowego z uwagi na rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Nie każde zatem schorzenie, nawet przy bezspornym fakcie stwierdzenia jego istnienia, powoduje niezdolność do podjęcia zatrudnienia. W pewnych sytuacjach, ocenianych przez biegłych lekarzy indywidualnie w odniesieniu do każdego badanego, istniejący stan chorobowy - tak jak ma to miejsce w przypadku wnioskodawczyni - nie dyskwalifikuje osoby jako potencjalnego pracownika. Zdaniem Sądu, z opinii biegłych neurologa oraz psychiatry (potwierdzających stanowisko komisji lekarskiej ZUS) wynika, że wnioskodawczyni jest osobą, która pomimo swoich schorzeń zachowała zdolność do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji. Trudności na rynku pracy nie stanowią natomiast przesłanki do uzyskania prawa do świadczenia rentowego i jako takie nie mogą być brane pod uwagę przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Podobnie, podnoszone przez wnioskodawczynię argumenty dotyczące jej długiego stażu pracy nie stanowią samodzielnie, bez konieczności uwzględniania okoliczności natury medycznej, podstawy do przyznania prawa do świadczenia rentowego.

Reasumując, skoro wnioskodawczyni nie mogła zostać uznana za niezdolną do pracy chociażby w stopniu częściowym, brak było podstaw do przyznania prawa do renty zgodnie z przepisem art.57 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał odwołanie za bezzasadne i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc, orzekł o jego oddaleniu.